

ΘΕΡΙΣΣΟ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

< 12^η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΘΕΡΙΣΣΟΥ >

Ξυει δού χτίφουν τις φωνές οι αείλοι,
δου φουάει το άχερι το παρθένο,
δούναι όρθητες οι πορφές-καρμιά γυρή-
ευει γηγά το θέρισσο' και θρονιασμένο.

Αχινογάμωει εις τα Όρη τά Λευκά
πάνω στα στήθεια των άτιμητο πετράδι
μ' δάμοιος θα βγή ευει επάνω άγροια
θεία φωνήμαι τούρανού νοιώθει λόχαδι.

Μά ποιος μωορεί το δρόμο' ίσα' να ανεβή
ως την γηγότερη πορφή του όρδός επάνω;
Ένας μονάχ' ως τώρα βγήμε, κανεις άλλος -
Και απ' ευει άφήμε δώ να κατεβή
το μαγικό' νενο το γέγιο του λό' ορανο,
δάν χρυσανγή, ό ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ

(από την εφημερίδα
"ΘΕΡΙΣΣΟ", τής 17-3-1917)

(Γεωργιος Γ. Κουμής)

Τ.Γ.Κ.